

Sygn. akt III CSK 206/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko S. K. oraz I. K.

o uznanie czynności prawnych za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę
7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwani S. K. i I. K. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 grudnia 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Kwestie dotyczące zarówno tego, które z czynności dłużnika mogą być przedmiotem zaskarżenia powództwem z art. 527 k.c., jak również przesłanek wyłączających udzielenie ochrony na wyżej powołanej podstawie prawnej, gdy kwestionowana czynność prawna przedsięwzięta przez dłużnika dotyczyła nieruchomości obciążonej hipotekami były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak również przedstawicieli nauki prawa, które w wystarczającym stopniu wyjaśniły występujące w takich sytuacjach problemy prawne. Podkreślić jedynie należy, iż podstawą oceny prawnej dochodzonego powództwa było ustalenie Sądu drugiej instancji, że wartość nieruchomości

(1.262.631 zł) znacząco przewyższała wykazaną w postępowaniu wartość hipotek (889.552,19 zł) obciążających nieruchomość będącą przedmiotem powództwa.

Brak jest także podstaw do uznania, że skarżący wykazali występowanie w sprawie wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. Wprawdzie Sąd drugiej instancji przedstawił określoną – budzącą, zdaniem skarżących, poważne wątpliwości wykładnię przepisów art. 532 k.c. i art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c. – ale kwestia ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro ostatecznie Sąd przyjął, że powództwo było zasadne także przy założeniu, że powódka mogła tylko częściowo zaspokoić się z nieruchomości, co nie wyklucza związku przyczynowego pomiędzy zbyciem nieruchomości przez dłużnika, a pokrzywdzeniem wierzycieli.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania, na wniosek powoda, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).